

Vse papirne potrebščine za razne prireditve, kot kreppapir, svileni papir, papir za rože, listje za rože, papirni servijeti, namizni prti, papirni krožniki, torten-papir — na malo in veliko — v Cirilovi Maribor-Ptuj.

V nedeljo zjutraj smo pri vlakih sprejemali drage goste, zlasti gg. slavnostne govornike, narodne noše, odposlanstva bratskih društev, ki so prišla na našo proslavo z zastavami. Takoj je krenil sprevoz od kolodvora do šole. Na čelu sprevovala je korakala godba iz Radeč, ki je ustvarila slavnostno razpoloženje. Ob 9 se je formiral sprevoz skozi mesto na Slomšekov trg, kjer je bil postavljen oltar. Ta sprevoz je bil za Laško nekaj nepopisno lepega. Na čelu je korakal podžupan občine Hrastnik-Dol g. Orožen, za njim se je uvrstila godba, predstavniki oblasti, vsi trije naši župani s svojimi občinskimi odbori, zastave, narodne noše, nato pa nepregledna množica fantov in mož. To je bilo nekaj nepopisno veličastnega. Ko je sprevoz došel na Slomšekov trg, je zaplapolalo morje robcev v pozdrav.

Nato je sledila blagoslovitev zastave, ki je mojstrsko delo tvrdke »Ecclesia« iz Ljubljane. Obred blagoslovitve je izvršil č. g. mons. dr. Fr. Kruljc, kumovala sta pa g. Ivan Deželak, načelnik cestnega odbora, in gospa. Po blagoslovitvi je sledilo zabijanje žebličkov; prvega je zabil okrajni načelnik dr. Tekavčič v imenu g. bana dr. Natlačenca, ki mu je množica navdušeno vzklikala. Sledila je sv. maša na trgu, med katero je vsa množica prepevala znane kongresne pesmi pod vodstvom organista g. Droica.

Po sv. maši je bil na istem prostoru versko-prosvetni tabor, ki ga je otvoril č. g. Janez Kolšek. Pozdravil je zastopnike oblasti, ki jim je zbrana množica navdušeno vzklikala. Na njegov predlog so bile odposlane udarnostne brzojavke Nj. Vel. kralju Petru II., Nj. Vis. knezu namestniku Pavlu, slovenskemu voditelju dr. Korošcu, prezv. višenemu g. škofu dr. Tomažiču in g. banu dr. Natlačenju. Kot prvi govornik je nastopil burno pozdravljen g. dr. Josip Hohnjec, predsednik Prosvetne zveze iz Maribora, ki nam je v poljudnih besedah razložil cilje katoliške prosvete in nas navduševal, da ostanemo zvesti Cerkvi in slovenskemu narodu. — V vznemirjenih besedah je

nato drugi govornik, dr. Zdravko Kačan iz Celja, opisal temne dni slovenske katoliške prosvete, ko je zločinska roka narodnih izkoreninjenecv udarila po njej, in nas pozival, da se zgrnemo okoli novo blagoslovljenega prapora k novemu delu za zmago katoliških in slovenskih svetinj.

Ko se je množica, ki se je zgrnila ta dan v Laškem od blizu in daleč, razhajala, je vsakdo zatrjeval, da je bilo ta dan v Laškem lepo. Res, škof Slomšek naj izprosi, da bi seme, ki je padlo na tej proslavi, padlo na rodovitna tla in obrodilo stoteren sad!

Limbuš. V soboto 3. julija priredi dramski odsek KA v Laznici na vrtu gostilne Halbwidl šestdesetjansko dramo »A njega ni...« Začetek igre ob osmih zvečer. Prijatelji lepih iger srčno vabljeni!

Naši vinogradniki obvarovani največje škode.

Čitateljem našega lista je sigurno še v živem spominu sporočilo, da je Kletarsko nadzorništvo v Mariboru začetkom aprila na mariborskem glavnem kolodvoru zaplenilo 60.000 litrov ali šest vagonov vina v cisternah in velikih sodih. Dva vagona sta bila iz Banata in štirje iz Dalmacije. Zaplenjeno vino ni bilo do danes prodano vinskih prekupcem v razprodajo po naših slovenskih krajih, ampak čaka na razsodbo sodišča.

Kakor hitro so v Banatu zvedeli tamošnji bogati židje, kaka usoda je zadela njih slabo ter ceno vino, ki je do tedaj delalo ogromno konkurenco našemu slovenske-

žene zamorejo po večkratni nasečnosti z dnevnim uporabo pol kozarca naravnega

FRANZ - JOSEFOVE

grenčice, užite na tošč želodec, doseči lahko izpraznjenje črevesja in urejeno delovanje želodca.

FRANZ - JOSEFOVA

voda — je davno preiskušena, najtopleje priporočana in se dobliva povsod.

Ogl. reg. S. br. 30474/35.

mu, so zagnali krik po svojem časopisju in grozili z vsem mogočim, kako bodo zagodli radi zaplembe Sloveniji.

Za ta židovski tamtam po listih se ni zmenil nobeden pameten Slovenec, ki zna, da ravno Slovenija dobiva iz Banata za gotov denar moko in mast, Banat pa ne kupuje od Slovencev takorekoč ničesar. Poleg moke in masti pa so Banačani že leta preplavljali slovenski vinski trg z neverjetno cenim vinom, ki ne odgovarja zakonskim predpisom in raste po ravninah, katere so prikladne edino za pšenico in koruzo.

Povrh so bili pridelovalni stroški banačana tako nizki, da so ga kupovali agentje pri producentih po 1 Din liter in so ga za dobiček 50 par pri litru na veliko uvažali v Slovenijo. Če je kupil v kakem večjem slovenskem mestu en gostilničar banaško žlobudro in jo je točil po 6—8 Din liter, so delavski sloji vrel k njemu. Da niso obnemogli pri nizki razprodaji banačana tudi drugi krčmarji, so ga morali tudi oni naročati in tako je cvetela trgovina z židovsko vinsko robo na račun in zgubo naših vestnih vinogradnikov.

Prejšnje JNS Kletarsko nadzorništvo je imelo glede banačana in dalmatinca povsem gluha ušesa. Poslušalo je pritožbe naših vinogradnikov, obljubljalo ostre ter po zakonu predpisane korake, storilo pa ni ves čas prav nič!

Šele Stojadinovič-Koroščeva vlada je razgnala JNS ocenjevalno komisijo pri mariborski kontrolni postaji in je imenovala v njo moše, ki so si upali nastopiti proti uvažanju vin iz južnih krajev, ki nikakor ne odgovarjajo predpisom.

Od omenjene zaplembe na mariborskem kolodvoru so že minuli trije meseci in od tedaj do danes ni bilo niti ene vinske pošiljke iz Banata v Maribor.

Zaloge banačana pri naših vinskih trgovcih in krčmarjih so pošle, novega uvoza ni in tako naš vinogradnik že tri mesece lahko vnovčuje svoj lanski vinski pridelek.

Zaplemba banačana v Mariboru je rodila

videla. Rad bi ji bil pokazal, da mu je resnica in da se hoče spreobrniti.

Ali zaman je upal; Veronike ni bilo.

Bila je namreč že pri prvi maši. Šla je k patru Valerijanu, ki je bil te tedne namesto župnika, k spovedi, potem pa je hitela domov, ker si bolnice več ko eno uro ni upala pustiti same.

V spovednici je le na kratko omenila tisto zadevo, ki jo je tako zelo težila, in je misijonarja prosila, da bi se kdaj kje na samem smela z njim pomeniti. Rače volje jo je pater za drugi dan povabil v župnišče.

Tega dne je šla zgodaj na trg kupovat, potem pa v župnišče, kjer jo je misijonar prijazno sprejel. Pater Valerijan je bil kljub gostim, črnim lasem že prileten mož, poln modrosti in dobrotljivosti. Pazljivo je poslušal dekle, ki mu je natanko razložila vse, čupatam je kaj poprašal, s svojim jasnim pogledom je videl, kako se križajo dekletova čustva, malo se je nasmehljal, potem pa je dejal: da dolžnosti take nima, da bi se morala za fanta žrtvovati; da pa bi imela veliko zaslužnje in da bi bilo junaško delo, ki bi ga Bog gotovo poplačal, ako se odloči, da bi s tem dobri stvari v domačem kraju koristila, seveda, če je le količkaj upanja, da uspe. Kaj svetovati ji ne more, ne na to, ne na drugo stran. Vse je pač na njej, kakor se njej zdi in kolikor si ona upa. Na vsak način pa mora zahtevati, da izpolni

fant najprej svoje obečanje, in mora z ženitvijo počakati, da bo fantova beseda meso postala.

Veronika se je zahvalila in poslovala. Pomirila se sicer ni, ali pogumnejša je že bila.

Druga dne je prišel jagar že opoldne. Da je na poti v mesto h grofu, je dejal, in da mora jutri zvečer najpozneje biti spet pri svojih gamsih. Obedovati ni hotel, češ, da je že v Dobrovljah jedel, ker ni hotel biti Veroniki ob tem neprimernem času nadležen.

Ko je že dalj časa sedel pri bolnici, ga je Veronika tako mimogrede poprosila, naj bi zadaj za hišo popravil plot, ker je na dveh krajih polomljen in sili živina sem na vrt.

Takoj ji je ustregel.

Ni pa še bil pet minut pri delu, že je stopila Veronika k njemu. Pogledal jo je željno in poln pričakovanja. Tudi ona ga je nekaj časa gledala in je molčala. Telo ji je rahlo drhtelo, kakor da jo mrazi. Tedaj pa se je odločila, stisnila je roko v roko in dejala z jasnimi, trdnimi glasom:

»Pripravljena sem ti ustreči.«

»Veronika!« je vzkliknil, planil k nji in jo hotel poljubiti.

Umaknila se je, se z levico branila in odločno zapovedala:

»Stoj! Dokler naju v cerkvi ne zvežejo, tako dolgo se me ne smeš dotakniti.«

di tega se zadalo ni moglo odpreti. Nas je priletel kakor kamen na zemljo in se je raztresel. Gledalci so razločno videli, kako se ubogi Nas skuša v zraku osvoboditi napake. Delal je z rokami in nogami obupne kretnje, da bi se odprla priprava. Ženske, ki so bile na letališču pri tej ponesrečeni produkciji, so od groze omedlevala.

Kaj je izbruhnil ognjenik v 60 urah

Dne 6. junija je minulo 25 let, ko je bruhal ognjenik Mount Katmaj na polotoku Aljaska na severozahodnem robu severne Amerike 60 ur. Izbruh ni zahteval nobene človeške žrtve, ker je bila Aljaska tedaj še zelo redko obljudena, a

še to dobro, da so jo začeli odobravati tudi oni banaški vinogradniki, ki imajo svoje vinograde v hribovitem svetu kakor pri nas na Slovenskem. Tudi ti, ki pride lujejo res dobra vina, izjavljajo, da jim je do koraka mariborskega Kletarskega nadzorništva delal ničvredni ravninski banačan nevzdržno konkurenco.

Res pravi banaški vinogradniki delajo z vsemi močmi na to, da bi se njihovim veleposestniškim in židovskim ravninskim

tovarišem sploh prepovedalo, da gojijo trto in spravljajo v promet ceno in slabo vinsko robo. Po časopisju razglašajo, da se bo vlada odločila za to, da bo nižinski banačan dovoljen samo za predelavo v žganje.

Mariborskemu Kletarskemu nadzorništvu in članom ocenjevalne komisije gre zasluga, da so preprečili nadaljni uvoz banaške vinske brozge, ki je že zabijala žreb lje v krsto za naše vinogradništvo.

Odprta noč in dan so groba vrata.

Muta. Pokopali smo v soboto 19. junija ob številni udeležbi Antona Vrhnjaka, dobrega fanta. Gospod župnik mu je govoril pri odprtem grobu v srce segajoče besede in je številnim pogrebcom polagal na srce čednosti, ki so dlele vrliga rajnega. Že kot deček je gojil veselje do cvetlic. Starši so mu izpolnili njegovo srčno željo in so ga poslali v Maribor, kjer se je učil vrtnarstva. Kot izučen vrtnar je nastopil vojaško službo, kjer ga je doletela nenadna smrt. Zglednemu mladeniču svetila večna luč — žalujočim preostalim naše iskreno sožalje!

Križevci pri Ljutomeru. Zalostno je odjeknila vest po celi križevski fari, da je preminul po

daljši bolezni splošno znani in priljubljeni Mihael Skuhala, posestnik v Ijaševcih. Pokojni Mihael je bil zaveden katoličan. Bil je velik ljubitelj cvetlic in splošno znan sadjar daleč naokoli. Vsakemu je rad pomagal dejansko in tudi z nasveti, katere si je pridobil s svojim strokovnim delom. Vsakemu mimoidočemu je obstal pogled na lepo oskrbovanem drevju, še bolj pa na vedno cvetočem vrtu. S prerano smrtjo Mihaela je nastala velika vrzel v krogu ljubiteljev cvetlic in sadjarjev. Njegovo vztrajno delo nam naj bo za zgled! Pogreb rajnega očeta se je vršil 25. junija v spremstvu sina salezijanskega duhovnika in ostalih sorodnikov. Blag mu spomin!

Črešnjevec pri Slov. Bistrici. Z velikim veseljem so sprejeli naši farani vest, da nam je sedanj g. notranji minister popravil krivico, storjeno nam pod prejšnjim nasilnim režimom. Dobili smo nazaj sedež naše občine, za kar smo pred poldrugim letom vložili prošnjo, podprto s podpisi nad 75% vseh volilcev naše fars. V naši banovini ne najdete župnije, katera bi ne hrepnela ter se složno borila za svojo farno in politično občino. Samo naši »naprednjaki« vsako

stvar, ki pride od sedanje vlade, obsojajo. Začeli so pobirati podpise za Pragersko, pozabljajoč, da je naše ljudstvo že podpisalo ter se izreklo za Črešnjevec. V vasi Črešnjevec je hodil človek, majhen po postavi in veljavi, ter je kot »skranček« skakal od volilca do volilca ter širil obrekovanje zoper krajevni odbor JRZ. Razlagal je vsakemu, kdor ga je pač poslušati hotel, da sedaj bodo ti »črni« svoj prosvetni dom stavili na občinske stroške. Vsem obrekovalcem pove-mo, da se bo »Slomšekov dom« gradil, a ne na stroške občine, ampak z denarjem, katerega je zbralo članstvo Prosvetnega društva. JNSarji mislijo, da se mi igramo z ljudskim denarjem tako kot oni sami. Vzemite v roke zapisnik sej

»Svete gore«, povest o znameniti božji poti, je izšla v ponatisu. Dobi se v Ciri-lovi Maribor-Ptuj.

Šolskega odbora v Črešnjevcu in tam boste našli, da se je na seji omenjenega odbora dne 14. aprila 1935 sprejel sklep, s katerim se daruje sokolski četi v Črešnjevcu šolsko zemljišče, čigar vrednost lahko mirno cenimo na 10.000 Din. V slučaju zgradbe sokolske dvorane še 10.000 (čitatmo: deset tisoč) dinarjev podpore. Gospodje šolski odborniki, vprašamo vas, kdo vas je po-oblastil, da tako upravljate težko skupaj sprav-ljeni ljudski denar, ko pa je šolska občina tako revna, da ste celo šolske knjige odtegnili? Ver-jamemo, da bi se nekaterniki ponašali z gradbo, zgrajeno na račun davkoplačevalcev. S svojim trudom si kaj ustvarite, ako ste zmožni! — Dru-go, kar vas, gospodje nazaj-naprednjaki, draži, je, da je krajevni odbor JRZ potom svoje okraj-ne organizacije izposloval 4000 Din podpore, s katero se je nabavila koruza za občinske brez-poselne in onemogle. Vi pa ljudstva tako ne vi-dite drugače kot ob času volitev, ko mu obljub-ljate same dobrote. Namesto istih pa so nam ostale same ruševine. Ako ne verjamete, le po-glejte naše ceste! Se hudujete, kako je bila ko-ruza razdeljena. Vedite, da jo je prejel vsak, katerega je predlagal predsednik občine. Ime-novali ste nas barabe. Zakaj? Zato, ker smo iz-poslovali primeren sedež občine in našemu ubo-gemu ljudstvu podporo. Ne zamerimo vam, ker ljudje, kateri se tako važnih stvari bojijo, so pač usmiljenja vredni. Toliko za danes. V pri-hodnje ne silite preveč na sonce, da ne priteče še več smole!

Slovenska Bistrica. Čebelarstvo društvo za slo-venjebistriški okraj priredi v nedeljo 4. julija razstavo z veselico v prostorih člana-čebelarja in gostilničarja Verhovnika v Slov. Bistrici. Ker leži kraj razstave ob državni cesti Maribor—Ljub-ljana, zato vabimo vse prijatelje, čebelarje in sadjarje, od blizu in daleč, da pridejo pogledat razne moderne naprave in stroje, med in vosek našega kraja.

Ormož. Odbor za postavitev spominske plošče pokojnemu A. Porekar, dolgoletnemu nadučitelju na Humu, smatra za svojo častno dolžnost, da

učenjaki so pozneje iz-računali, da je izmetel ognjenik iz sebe v zgo-raj omenjenem času ca. 25 kubičnih kilometrov pepela in ga je nasul na razdaljo 170 km ponekod 30 metrov na debelo. To množino si lahko pred-stavimo, ako pomislimo, da vsi kamnelomi Zdru-ženih držav Sev. Ameri-ke dobavljajo na leto za ameriške ceste kakih 50 milijonov ton gramoza. Ognjenik pa je v tistih dneh izmetel kakih 30 milijard ton materiala! Poleg tega je iz ognje-nika prišlo kakih 1600 milijard kub. metrov pa-re in 280 milijard kub. metrov plinov. V nekaj urah je bilo uničeno živ-ljenje daleč okoli ognje-nika. Vse živali pod go-ro so zgorele. Strašne eksplozije so metale da-leč naokoli žareče ka-

»Odpusti mi, Veronika,« je dejal skesano, »ve-selje me je tako prevzelo... Hvaležen sem ti, da si mi dala besedo.«

»Besedo sem ti dala, da, velja pa šele, ko izpol-niš vse to, kar si zadnjič obljubil.«

»Izpolnil bom prej ko slej. Jaz besedo držim — in tebi še posebno... Najprej pojdem k spovedi; to-da k drugemu ne, le k patru Krištofu. Menda ga bom moral iti v Celovec iskat.«

»V Celovcu ga boš težko našel. Gotovo je kje na misijonu, morda blizu kje, morda prav daleč.«

»Za njim pojdem, najsi je sto ur daleč. Le to bi rad vedel, kje je.«

»To se bo že dalo izvedeti. Vprašala bom patra Valerijana, ki je zdaj tu v Dobrovljah.«

»Le kmalu! Kadar se za kaj odločim, hočem to brž storiti.«

»Prav tako! Zadovoljna sem s teboj.« Ker je namerjala oditi, je rekel:

»Veronika, ali mi nič drugega nimaš povedati? Reci, da me imaš vsaj malo rada!«

»Ko naju bo zakrament združil, te bom imela rada,« je odvrnila.

»Jaz pa te imam zdaj in zmerom rad. To menda ni greh.«

Nasmehljala se je po sili in je odšla v hišo.

Uro nato se je jagar poslovil od dekleta in ma-tere in se je napotil proti mestu. Sultana je vzel s

seboj. Tokrat mu je Veronika v durih segla v roko in dejala prisrčno:

»Zbogom! Glej, da se ti ne pripeti kaka nesreča! Zbogom!«

Čisto rahlo ji je stisnil roko.

»Zbogom, Veronika! In, če moreš, že zdaj me imej malo rada!«

Bilo je tretjo nedeljo v maju še zgodaj zvečer. Na Fužini so željno pričakovali gostov, ki pa jih od nikoder ni hotelo biti.

Špela je letala ven in noter, izplakovala je ko-zarce, brisala krožnike, zdaj pa zdaj je nagnila rdečo glavo skozi okno in se zaman ozirala gor in dol.

Čez nekaj časa je prišantal še Tilen, krčmar, in se držal kisle ko deževen dan. Kosmata glava se mu je danes majala bolj ko kdaj, v motnih drobnih očeh se je jezno pobilskovalo. Zarenčal je nad Špelo:

»Le briši, le pomivaj, le! Saj vidiš, kaj gostov se tišči pri durih.«

»Če boste okoli razsajali, bodo gotovo takoj pri-šli,« mu je zagodla.

»Noben šent ne pride. K nam ne pride nihče več. Vsak teden dva, trije popotni, pa dva ušiva hlapca, pet kozarčkov žganja, deset grošev izkupička, to boš bogat od tega. Vrag naj vzame vse vkup!«

»Jaz ne morem zato.«

»Jaz še manj.«